

המעלית

מחזה מקורי קצר מאת: איציק אלוני

כל הזכויות שמורות

טל: 03-5225458

itzikaloni99@gmail.com

רחוב גוש חלב 23 תל אביב

תקציר המחזה:
שתי נשים זרות לחלוטין; האחת אישה מבוגרת בשם שרה, וצעירה בשם אתי. המפגש בין השתיים מתרחש, במעלית שנתקעת באמצע. (המעלית דמיונית) הן עוברות טלטלות במעלית התקועה, ותוך כדי נחשפת מערכת יחסים מורכבת ומסובכת.

הדמויות:

שרה אישה מבוגרת
אתי צעירה

המקום: כאמור המעלית דמיונית (כולל גודל המעלית כפתורי המעלית דלתות המעלית ועוד...). אתי בחורה צעירה נכנסת, הולכת לכיוון המעלית ולוחצת על כפתור הגעת המעלית. נכנסת למעלית, כשדלת המעלית הדמיונית כמעט נסגרת, נשמעת קריאתה של שרה שנכנסת כמעט בריצה למעלית. (לבושה שמלה).

שרה – רגע, רגע! רגע!

{אתי ממהרת להושיט יד לעצור את דלתות המעלית.}

אתי – את עולה או יורדת?

שרה – לעלות? אנחנו בקומה אחרונה. איפה יש לעלות? רק לשמים.

אתי - (מחייכת) נכון, שכחתי שאנחנו בקומה האחרונה...
לאיזה קומה את צריכה?

{שרה מושיטה אצבע ללחוץ על כפתור הקרקע.}

אתי - לחצתי כבר על הקרקע.

שרה - הכי בטוח.

{המעלית מתחילה לרדת.
שתיקה}

שרה - חם היום...

אתי - במעלית דווקא נעים.

{שתיקה.
המעלית נעצרת.}

שרה - למה המעלית נעצרה?

אתי - (בחיוך) אולי מישהו רוצה טרמפ.

{ממתינות}

שרה - נו! למה הדלת לא נפתחה אני חושבת שהמעלית נתקעה!
(מתחילה ללחוץ על הכפתורים.)

אתי - (מסתכלות למעלה על הצג) צודקת. נעצרה בין הקומות.

שרה - נו... תעשי משהו, אנחנו לא נישאר כאן כל היום.

אתי - (לוחצת על הכפתורים) זה לא עוזר.

שרה - תלחצי על כפתור האזעקה.

אתי - זה לא תלוי בי, ניסיתי את כל הכפתורים ואין תגובה.

שרה - (דוחפת את אתי) זוזי הצידה!...

אני לא מתכוונת להישאר תקועה פה כל היום...

(מעיפה מבט מקרוב על כל הכפתורים)

איך שאני שונאת מעליות... למה עליתי על המעלית הזאת.

אתי - אם החשמל מפטיק הגנרטור תמיד צריך לפעול. אז נחכה בסבלנות.

{אחרי פאזזה. שרה הולכת ומנסה לפתוח את הדלתות באצבעותיה.}

אתי - מה את עושה?!

שרה - לפתוח פתח ולקרוא מהפיר לעזרה.

אתי - השתגעת?

שרה - מהפיר זה כמו רם-קול.

אתי - את רוצה ששתינו ניפול לתוך הפיר?!

{האורות מהבהבים, והמעלית מתחילה לצנוח למטה.

אתי ושרה מתיישבות ופורצות בצעקות.

{לאחר זמן קצר, המעלית נעצרת בחריקות צורמות.}

אתי - לא ידעתי שהמעליות יכולות לעשות נפילות כאלה.

שרה - (מבוהלת) זאת הייתה נפילה מהירה ועצירה רכה, אם הייתה

נפילה חופשית, שתינו לא פלטה.

חם לי...

מתחיל להיות לי חם מאוד.

(מכה באגרופיה על הדלת והקירות הדמיוניים)

היי... במעלית!

אנחנו במעלית!

הצילו... הצילו... מישהו שומע?

תוציאו אותנו מפה!

היי... אתם שם בחוץ.

אני נחנקת, אין לי אוויר.

קול: (מתכתי/אלקטרוני) נעשתה לחיצה על הכפתור הלא נכון.

שרה - אתה שומע?

קול: נא ללחוץ על הכפתור הנכון.

שרה - (לאתי) את רואה כפתור נכון, וכפתור לא נכון?

אתי - (בוחנת מקרוב את הכפתורים) כאן כתוב "לחצן מצוקה"

- שרה - תלחצי עליו כבר, מה את עושה עליו מחקר?
- {אתי לוחצת על כפתור כלשהו והאורות מתחילים להבהב. דממת.}
- שרה - (צועקת) מה עשית!?
- אתי - לחצי על כפתור "לחצן מצוקה"
- שרה - למה לחצת?
- אתי - את אמרת לי.
- שרה - זוזי מטומטמת!
(לוחצת על אותו כפתור. האורות נדלקים.) את רואה? אור!
- אתי - יופי, מגיע לך להדליק משואה ביום העצמאות.
- שרה - הרגשתי שהלב שלי נופל לתחתונים, ושאני הולכת למות בטביעה.
- אתי - ראית את הסרט "טיטניק"?"
- שרה - לא.
- אתי - ככה אני הרגשתי.
- שרה - אז טוב שלא ראיתי.
- קול: נא ללחוץ על הכפתו הנכון... אני חוזר נא ללחוץ על הכפתור הנכון... ולהירגע...*
- שרה - מה הוא נטפל לכפתור הנכון?
(צורחת) איזה כפתור הוא הנכון!?
- (לאיתי) את יודעת על איזה כפתור מזויין הוא מתכוון!?
- אתי - אולי זה?
- שרה - זה לא זה.
- אתי - אז תנסי את ההוא.
- שרה - זה גם לא ההוא.
- אתי - אם את יודעת שזה לא ההוא ולא ההוא, למה את לא לוחצת על הנכון.

שרה - עכשיו אני אתחיל לסבול מקלאוסטרופוביה.

{שרה לוחצת שוב על אחד הכפתורים. תזוזה קלה של המעלית, וחריקה.}

שרה - (מיד מגיבה בבהלה) ...זה לא אני עשיתי.

אתי - גברת תירגעי טוב? מישהו יבוא לחלץ אותנו, הם יודעים שהמעלית תקועה ויש בה אנשים.

שרה - מאיפה את יודעת שהם יודעים שאני פה?

אתי - עובדה שהפקח האלקטרוני ביקש ללחוץ על הכפתור, ואנחנו לחצנו על כולם, כך שאחד מהם הוא הנכון.

שרה - (פתאום מתחילה לרחרח את אוויר).
את לא מריחה כלום?

אתי - (מרחרחת) אני לא מריחה שום ריח.

שרה - אני אומרת לך שיש ריח מוזר... משהו מסריח במעלית.

אתי - אני לא מריחה כלום.

{שרה כורעת על ברכיה ומתחילה לזחול על ארבע ולרחרח בכל פינות המעלית.}

אתי עומדת ומביטה בשרה שנמצאת במצב מגוחך.}

שרה - הרחתי את כל המעלית ולא מצאתי את המוקד.

אתי - תירגעי, זה בגלל שאת לחוצה את מתחילה לדמיין ריחות.

שרה - (בכעס) אני לא לחוצה! ואני לא מדמיינת! אני אומרת לך שיש ריח של שתן! ואני לא לחוצה! (פתאום. קופאת במקומה.) רגלע!
אולי זה ממני...

(בודקת מתחת לשמלתה)

לא, ברוך השם אני יבשה. חשבתי שהשתנתי בתחתונים ולא הרגשתי. (מעיפה מבט לעבר אתי בחשדנות מה)

אתי - (בחיוך סלחני) גם אני יבשה.

שרה - את בדקת?

אתי - אני לא צריכה לבדוק, אני עם מכנסיים היית מרגישה.

שרה - (מתכופפת לבדוק את אתי מלפנים.) עכשיו תסתובבי לאחור.

{אתי משועשעת, נשמעת לשרה ועושה סיבוב במקום.}

שרה - לאט! לא מהר, מה את עושה לי סיבוב דוגמנות?
(אחרי בדיקה.) את יבשה.

איך אנשים לא מתביישים. במעלית? ככה להשתין במעלית?
לזהם ככה את החמצן במקום כזה קטן וסגור?
היי... מישהו שומע!?

אתי - (תוך כדי שהיא מנסה להגיע בקפיצות אל מכסה פתח חרום של המעלית
שנמצא למעלה)
בואי, עזרי לי לעלות למעלה.

שרה - תגידי, מה את חושבת שאת עושה?

אתי - מנסה לפתוח את הפתח למעלה. תעשי ככה...
(מראה לה לשלב את אצבעות הידיים) ואני אנסה להגיע לפתח.

שרה - את יודעת שאת באמת מטומטמת?
מה את חושבת שאת עושה? השתגעית?
בקפיצות את עושה למעלית כמו רעידת אדמה. וזה מלחיץ
אותי עוד יותר! עם קפיצות כאלה הכבל יכול להתנתק ואנחנו
(מסמנת בידיה) נהיה מרוחות על הרצפה למטה כמו פיתות.
הצילו... הצילו... מישהו שומע?... יוהוואו... יש פה משוגעת!
(שוב מרחחת) את בטוחה שאת לא מריחה שתן?

{אתי מחזיקה בראשה קצת מסוחררת. מתיישבת}

אתי - לא.

שרה - אפשר לקבל סחרחורת רק מהריח.
(אחרי פאזזה. בקול קצת בכיני) אין לי כוח, אין לי כוח...
הרגע חזרתי מקופת חולים. הרגליים כואבות לי. קיבלתי זריקה.
(מנסה לשבת, אך לא מצליחה)
אפילו לשבת אני לא יכולה... הכול בגלל הרגליים שלי!
(פתאום ברצינות) תגידי, לא חם לך?

אתי - לא.

שרה - בחיי שאת בחורה מוזרה.

אתי - אני המוזרה?

שרה - לא קר לך. לא מריחה, לא חם לך...

{אתי מביטה בה ומהנהנת בראשה, ומתחילה להתנדנד כמי שמתפללת.}

שרה - (מתפרצת) מה את יושבת ומתפללת?!

את מתכוונת להישאר כאן כל היום? תעשי משהו!
אתם הצעירים אין בכם שום תועלת, חושבים שרק אתם
קיימים, אין איש מלבדכם, שום חובות, שום משפחה לטפל בה,
שום בעל לאהוב.

אתי - סליחה, אני מכירה אותך?...

שרה - לא!

אתי - את מכירה אותי?

שרה - לא!

אתי - אז מה את מתפרצת עלי?

עם כל הכבוד, אני לא עשיתי לך כלום, אני פשוט לא מוצאת
פתרון כרגע. אני נחה עד שיבוא מישהו לחלץ אותנו. בסוף
יבוא מישהו.

{פאזזה}

שרה - אוף... חם פה... אין מספיק חמצן... וריח השתן...
(מנסה להוריד את החולצה, אך לא מצליחה)
אני לא מצליחה להוריד את החולצה. בואי תעזרי לי.

אתי - (קמה, מרגיעה) את סתם לחוצה, תירגעי.

שרה - בכול פעם שאומרים לי תירגעי, אני נלחצת עוד יותר.
(מנסה שוב להוריד לה את החולצה. לא מצליחה)

שרה - אפילו החולצה נדבקה לי לגוף...
(במפתיע מעיפה מבט בוחן באתי) איך קוראים לך?

אתי - למה את שואלת?

- שרה - (מוותרת על הורדת החולצה ופונה אליה)
שתינו תקועות במעלית, אז מוטב שנכיר...
(פאזזה. מסתכלת בסקרנות).
- אתי - למה את מסתכלת עלי ככה?
- שרה - עכשיו אני יודעת מאיפה אני מכירה אותך.
- אתי - אני לא מכירה אותך ומעולם לא נפגשנו.
- שרה - שאלתי אותך שאלה פשוטה. איך קוראים לך? למה את עושה
מזה עניין? תשובה פשוטה קוראים לי כך וכך.
- אתי - עם פניה תוקפנית כזאת. אני לא מעוניינת להגיד לך.
- שרה - אני עכשיו מתחילה לחבר את ה-כול!
- אתי - איזו ה-כול בראש שלך? תפסיקי להסתכל עלי ככה! זה מעצבן!
- שרה - אני אסתכל ואסתכל כי אני חושדת בך.
- אתי - לחשוד בי?
במה?
- שרה - את תגידי קודם איך קוראים לך. ואני אגיד לך במה.
- אתי - מה את רוצה ממני? אני לא מכירה אותך, אני לא חייבת לך
כלום! מה את נטפלת אלי, קרצייה!
- שרה - אני קרצייה? את קרצייה! את רוצה עכשיו ללכת מכות?!
- אתי - לא. שכחת שאת במעלית. את מטורפת.
- שרה - אני מכירה אותך!
- אתי - תרדי ממני אוקיי? אני לא חייבת לך כלום, ואני לא מרשה לך
להתייחס אלי בצורה כזאת!
- שרה - בעלי יוצא כל יום מהבית בדיוק בשעה תשע וחוזר בשתיים-
עשרה בלילה, את יודעת כמה זה מתשע ועד בשתיים-עשרה
בלילה?
- אתי - (חושבת, ועונה בתמימות) חמש-עשרה שעות... לא?

- שרה - (בכעס) כמה זה מתשע ועד שתיים-עשרה בלילה?!
- אתי - (מתבלבלת) כמה?... ארבע-עשרה?
- שרה - (כועסת) מה ארבע-עשרה?
- אתי - שעות!
- שרה - (בצרוחה) כמה זה מתשע עד שתיים-עשרה בלילה?!
- אתי - מה את רוצה ממני... מתשע בבוקר ועד שתיים-עשרה בלילה זה חמש-עשרה שעות.
- שרה - מתשע בלילה עד שתיים-עשרה בלילה זה שלוש שעות.
- אתי - (מחייכת) אה, את לא אמרת מתשע בלילה.
- שרה - אני כן אמרתי מתשע בלילה!
- אתי - את לא אמרת.
- שרה - כן אמרתי!
- אתי - (בחוטר סבלנות) טוב אמרת ואני לא יודעת. עזבי אותי בשקט.
- שרה - אף פעם לא ראיתי אותו כזה יפה.
- אתי - את מי?
- שרה - מטומטמת!
את בעלי!
- אתי - אם לא תפסיקי לקלל, אני אתחיל לקפץ במעלית!
- שרה - הוא פתאום מריח טוב.
- אתי - מי?
- שרה - בעלי!
- אתי - עזבי, זה לא מעניין לא את ולא בעלך אוקיי?

- שרה - פתאום התחיל שוב להתלבש יפה, כמו לפני החתונה...
מתבשם לו ויוצא.
לאן?...
תגידי לי את!
- אתי - מאיפה אני צריכה לדעת?
- שרה - את יודעת.
- אתי - תראי גברת...
- שרה - לא קוראים לי גברת. שמי שרה!
- אתי - טוב תראי גברת שרה, אני לא יודעת על מה את מדברת.
- שרה - על מה אני מדברת?
אז למה את פוחדת להגיד את שמך?
- אתי - שמי אתי.
- שרה - עכשיו אני אגיד לך בדיוק על מה אני מדברת?... אני מדברת
על הצעירה שבעלי בוגד בי. את התמונה שלך מצאתי
במכנסיים שכיבסתי הבוקר. אותן העינייים מביטות בי עכשיו!...
(מחפשת את תמונה בקדחתנות.)
- אתי - אני רואה באמת שהחום וריח השתן עלו לך לראש וסחררו
אותך. את סתם פגועה ונסערת. יש לי חבר, אמנם הוא מבוגר
ממני, אבל אין לי שום קשר לבעלך.
- שרה - אני בטוחה שאת המאהבת של בעלי. אף פעם בחיים לא דיבר
בשנתו, ואת האחת שגרמה לו לדבר בשנתו, עכשיו אני נזכרת
כיצד שמעתי אותו מדבר בשנתו...
(מחכה אותו בלעג) "תי... אתי... אני אוהב אותך..."
את מופקרת! את המופקרת של בעלי!
אפילו בחלומות הוא בוגד בי אתך!
- אתי - את לא תקראי לי מופקרת, את שומעת! אני לא מכירה, לא
אותך ולא את בעלך הבוגדני! וזהו!
- שרה - כן?...
(שולפת תמונה)
ומי זאת?

{אתי מביטה בתמונה. דקה ארוכה של דומייה, ומתחילה ללטף את בטנה.}

אתי - (בקלילות) אז מה?

שרה - (כועסת) אז מה? זה מה שיש לך להגיד? אז מה?!

אתי - איך חשבת שאגיב?

שרה - הורסת משפחות, ואומרת אז מה?!

קול: (מקוטע) אנח... לא... געו... תתקש... סוף.

{המעלית מתחילה לקפץ למטה בהדרגה. כמו כן אתי ושרה בהתאם.
המעלית נעצרת}

שרה - הרסו לי את הקיבה עם הקפיצות האלה. זה הסוף?! זה הסוף שלנו...

הלו... הלו... הצילו...!

(באופן חד ופתאומי.) את יודעת מה את? את בחורה, גנבת...

(צועקת) תוציאו אותי מכאן! אני לא רוצה לראות אותה...

אני לא רוצה להיות איתה...

(מנסה לשבת. לא מצליחה.) אפילו לשבת אני לא מצליחה...

איך את לא מתביישת. בעלי יכול להיות האבא שלך...

הצילו... הצילו...

אתי - (מתגרה בה) את יודעת מה?...

גבר מבוגר ממני יכול ללמד אותי הרבה.

הוא בעל ניסיון חיים, מבין ומפנק!

שרה - אבל למה בעלי? למה זה קורה דווקא לי?

מה תעשי בעוד כמה שנים?

אתי - (בחוצפה) אנחנו אוהבים וזה העיקר.

שרה - זאת אהבה גנובה. מה יקרה כשהוא יזדקן, והיום הזה לא רחוק,

מה תעשי? תלכי לרעות בשדות זרים?

תבגדי בבעלי?!

בוגדת!!!

{שתיקה}

אתי - (מחזיקה בבטנה) אני לא יודעת מה לעשות...
 הוא הבטיח לי ירח-דבש באיים הקריביים, ושנחיה זה לצד זו
 לנצח...
 לא ידעתי שהוא נשוי.
 (לשרה) את יודעת מה? אני אפרד ממנו...
 הנבל!

שרה - (בקול בכיני) את עוד צעירה ויפה, ואני בטוחה שתוכלי למצוא
 לך גבר אחר שיתאים לך יותר...
 אז בבקשה תשאירי לי את מי שיש לי.

{אתי בקהות חושים, לא שומעת את שרה, מרכינה את ראש כשידה על
 ביטנה ממלמלת.}

אתי - אבל עכשיו זה הרבה יותר מסובך...
 (פונה הצידה) איך נפלתי בבוץ הזה? ... איך הסתבכתי...

שרה - הדבר הנבון ביותר לעשות, ואני מבקשת ממך, לא להרוס לי
 את המשפחה.
 (פתאום שמה לב למה שקורה לאתי) מה קרה?

אתי - ...עכשיו זה הרבה יותר מסובך... עכשיו זה הרבה יותר
 מסובך...

{שרה מתחילה שוב לרחרח. מתקרבת לאתי. היא לוקחת את התיק של
 אתי
 ומתחילה לרחרח אותו}

שרה - אוף, מסריח.
 הריח של השתן יוצא מהתיק שלך.

אתי - (בבהלה) אוי לא! הבדיקות שלי.
 (מוציאה שקית שקופה ובתוכה ערכת בדיקת שתן.)

שרה - מה...?
 את?

אתי מהנהנת בראשה.
 קול חריקות ורעידות קשות יותר של המעלית. האורות מהבהבים.
 שתיהן מתחבקות מפחד וקופאות במקומן.

האור יורד. סוף.